

РЕЦЕНЗІЯ

на магістерську роботу Анни Тенгізівни Майсурадзе «ВЕСТСАЙДСЬКА ІСТОРІЯ» Л. БЕРНСТАЙНА: ВІД ЛІТЕРАТУРНОГО ПЕРШОДЖЕРЕЛА ДО КІНОМЮЗИКЛУ

Рецензована праця привертає увагу цікавою постановкою теми, що зумовив геніальний матеріал – «Вестсайдська історія» Л. Бернстайна, який належить до музичної класики ХХ століття в сфері нового жанру, який отримав титульну назву «мюзикл» і тим увійшов в історію світової культури. «Від ... до» – це вказівка автора на семантичний горизонт дослідницької уваги, що сконцентрована навколо сюжетної, інтонаційно-драматургічної та композиційної складової твору.

Одразу «кидається в очі» блискучий стиль наукового викладу проблемної теми – ґрунтовний, вивірений літературно і науково (такий, що визнається «дисертабельним»). Ключові дефініції – мета, об'єкт, предмет, новизна отриманих результатів – сформульовані на високому концепційному рівні.

Історіографічні підрозділи написані коректно, з необхідними посиланнями, великим списком опрацьованих джерел, у тому числі іноземними мовами – більша частка (39 покажчиків). Аналітичні розділи виконані на ґрунті функціонально-системного аналізу, де чітко диференційовані спостереження про інтонаційну драматургію, композиційні функції розділів та лібретологічні аспекти.

Найбільш цікавим видається Розділ 3, в якому надано порівняльний аналіз двох режисерських підходів перевтілення музичного твору в кіно- твір(продукцію) – відомих майстрів своєї справи Р. Вайса і С. Спілберга. Вимальовується кілька відмінностей, які походять від авторської ре-інтерпретації бернстайнівського першоджерела (корегуванні режисерського та музичного планів). Висновки вповні розкриваються отримані результати в аспекті їх наукової та практичної значущості.

На жаль, рецензент в тексті А.Майсурадзе назбирав певну кількість «одруківок» (29, 38, 47) та стилістичних помилок: так, на с.51 італійський термін «лібрето» українською пишеться з одним «т»; на с.31 – слово «ехо» українською не існує, треба відлуння. Серед дієслів: не включають – містять; не «виступають» – просто «є» або «слувають»; с.54 не «алтарь» – треба вівтар; не «фон» – «тло» (тощо).

Однак їх кількість

мінімалізована (у порівнянні із середньостатистичним магістерським текстом). На тлі справжніх наукових чеснот магістерської роботи ці зауваження не можуть вплинути на надвисоку оцінку і навіть більше. Рецензент вважає цю тему і її автора достойними бути рекомендованими до аспірантури.

Для дискусії пропонуються наступні питання: №1: на с. 9 Ви пишете про «французьку опера-bouffe». Які це вистави і хто їх автори? І в чому цей жанр відрізняється від італійської традиції опери-bouffe?

Питання 2: обґрунтуйте зв'язок теми Вашої магістерської роботи з напрямком спеціалізації на Вашій кафедрі? Цей твір вивчається в межах університетської підготовки співака?

Отже, вищезазначене дозволяє стверджувати, що магістерська робота Анни Тенгізівни Майсурадзе є самостійним, оригінальним дослідженням, яке відповідає критеріям і нормам, які висуваються МОН України до кваліфікаційної роботи цього рівня. Її авторка заслуговує на оцінку А-97.

Доктор мистецтвознавства, професор

Л.В.ШАПОВАЛОВА